

Μυκήλιον.

Τὸ μυκήλιον τοῦτο, τὸ ἐντὸς τῶν ἰσθῶν εὐρισκόμενον, συνίσταται ἐξ ἐνὸς συνεχοῦς σωλήνος (δηλ. ἀνευ διαφραγμάτων=cloisons), ἰσῆς διαμέτρου, διαστελλόμενος δὲ μεγίστας ἐνίοτε διαστάσεις λαμβάνει.

Τὸ ψυτικὸν τοῦτο τμήμα διακλαδιζόμενον ποικιλοτρόπως λαμβάνει ἐνίοτε ὄψιν κοραλλοειδῆ ἐντὸς τῆς ραγῆς τῆς σταφυλῆς. Ἡ μυκήλειος μεμβράνη ἀνθίσταται γενναιότερον τῶν χωρισμάτων τῶν κυττάρων τῶν φύλλων, εἰς τὰς διαφόρους προσβολάς.

Κατὰ τὸ φθινόπωρον ἐπὶ τοῦ μυκηλίου τούτου, σχηματίζονται οἰδήματά τινα, τὰ μὲν σφαιρικά τὰ δὲ ἀνωμάλου σχήματος, ἐκ τῆς ἐνώσεως τῶν ὁποίων προκύψουσι τὰ τῆς παραγωγῆς στοιχεῖα (ὠόσποροι, ὠά, χειμερινοὶ σπόροι).

Καρπικὰ νήματα.

Καθ' ὅλην τὴν θερινὴν τῆς ἀμπέλου περίοδον, τὸ μυκήλιον διὰ τῶν στομάτων, εὐρισκόμενων μόνον εἰς τὴν κάτω τοῦ φύλλου ἐπιφάνειαν, ἐξάγει τὰ καρπικὰ ταῦτα νήματα, ἅτινα 4—8 τὸν ἀριθμὸν, καὶ $\frac{1}{2}$ — $\frac{1}{5}$ τοῦ μ. μ. ὑψους ἔχοντα, εἰσὶν ἀνωρθωμένα καὶ ἐλαφρῶς πρὸς τὸ ἄκρον ἐστραμμένα.

Τὰ καρπικὰ ταῦτα νήματα συνίστανται ἐκ νηματοειδῶν ἐπίσης σωλήνων, ἐν μόνον διάφραγμα κάτωθεν τῆς πρώτης διακλαδώσεως φερόντων· αἱ διακλαδώσεις αὗται, ἀπὸ 4—6 οὖσαι, εἰσὶν ἐναλλάξ αἱ σχηματίζουσαι γωνίαν 90° (δηλ. ὀρθήν) ἐπὶ τοῦ ἄξωνος τοῦ νήματος, καὶ αἱ βραχύτεραι περὶ τὴν κορυφὴν οὖσαι· οἱ τῆς βάσεως βραχίονες παρουσιάζουσι δευτερευούσας διακλαδώσεις καὶ σπανίως τριτευούσας, ἐνῶ αἱ τῆς κορυφῆς εἰσὶν ἀπλᾶι.

Ἐκ τῶν διακλαδώσεων τούτων ἐκάστη φέρει εἰς τὰ ἄκρα αὐτῆς 2—4 μικρὰ καὶ βραχεὰ σπυρίγματα ἐφ' ὧν εὐρίσκονται οἱ θερινοὶ λεγόμενοι σπόροι.

Θερινοὶ σπόροι ἢ Γονίδια.

Τὰ ἄκρα τῶν καρπικῶν βραχιόνων διαστελλόμενα προβάδην, σχηματίζουσι τοὺς θερινούς σπόρους ἢ τὰ γονίδια, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ τελείᾳ αὐτῶν ὥριμάνσει χωρίζονται. Τὰ γονίδια ταῦτα ἐμπνοεῖδῃ ὄντα εἶνε συσσωρευμένα εἰς τὰ ἄκρα τοῦ μικροῦ οὕτως εἰπεῖν δένδρου? λίου, ὅπερ παρουσιάζει ἐκαστον καρπικὸν νήμα.

Τὸ λεπτεπίλεπτον αὐτῶν ἄψ' ἐνὸς καὶ ἡ εἰς τὸ ἑπακρον ἐλαφρότης ἄψ' ἑτέρου, καθιστᾷ ταῦτα λίαν εὐκόλως ὑπὸ τοῦ αἰέρος μεταφερέα, καὶ ἐὰν μὲν πέσωσιν εἰς μέρος ξηρόν, στυτιοῦμενα ξηραίνονται, ἐὰν δὲ ἐπὶ σταγόνος ὕδατος ἐπὶ τινος φύλλου εὐρισκόμενης, βλαστάνουσι ταχέως εἰς θερμοκρασίαν 25—30 ° C. διδόντα ὑπαρξιν εἰς νέον μυκήλιον, ὅπερ εἰσδύον ἐκ τῆς ἀνω ὀφείας καὶ ἐπὶ τῆς παρεχόμενης ἐξαπλούμενον ἐξάγει ἐκ τῶν στομάτων τὴν λευκὴν ἐκείνην ἀνθοσίν τῶν καρπικῶν νημάτων, ἣν ἀνωτέρω εἶδομεν.

Χειμερινοὶ σπόροι ἢ ὠά.

Ἐπὶ τοῦ ἐντὸς τῶν ἰσθῶν κειμένου μυκηλίου σχηματίζονται οἰδήματά τινα σφαιρικά, πλήρη πρωτοπλάσματος, καὶ ἅτινα ὡς ἀρχαὶ τοῦ θήλεος ὄργανου θεωρούμενα ὠογόνια ἐκλήθησαν.

Τὸ πρωτόπλασμα τοῦτο, μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ φλογόπου ἀπὸ τοῦ μυκηλίου δι' ἐνὸς διαφράγματος, συστελλόμενον περιορίζεται εἰς μίαν σφαῖραν (ὠοσφαῖραν) κειμένην οὕτως ἐντὸς τοῦ φλογόπου.

Παραπλεύρως καὶ ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βραχίονος τοῦ μυκηλίου σχηματίζεται ἐν ὁμα μικρότερον, σχήματος ἀνωμάλου, πλήρες ἐπίσης πρωτοπλάσματος· τὸ ὁμα τοῦτο τὸ καὶ τὸ ἄρρεν τῶν ὄργάνων παριστὸν ἀνθηρίδιον καλεῖται.

Τὸ ἀνθηρίδιον λοιπὸν τοῦτο, χωρὶς ν' ἀποσπασθῇ τοῦ φέροντος αὐτὸ σωλήνος, προσκολλᾶται ἡρέμα καὶ κατὰ μικρὸν εἰς τὸ φλογόνον καὶ δι' ἐνὸς τρόπου χέει τὸ ἑαυτοῦ πρωτόπλασμα εἰς τὸ τοῦ φλογονίου· ἐκ τῆς συγχωνεύσεως δὲ τῶν δύο τούτων πρωτοπλάσμάτων ἐξάγεται εἰς σπόρος χειμερινός, καλούμενος ἔτι ὠοσπόρος (oospore) ἢ ἀπλούστατα ὠόν.

Τὰ ὠά ταῦτα τοῦ Περονόσπορου τῆς ἀμπέλου διπλῆν μεμβράνην ἔχοντα καὶ γενναίως κατὰ τῶν διαφόρων προσβολῶν ἀντέχοντα, εἰσὶ τρις τῶν γονιδίων μεγαλειτέρα καὶ σχηματίζονται συνήθως κατὰ τὸ φθινόπωρον.

Ἡ βλάστησις τῶν ὠῶν τούτων ἥττον γινώσκει τυγχάνει, καὶ ἥτις κατὰ μὲν τὸν K. Prillieux προξενεῖ ἀμέσως γονιδιοφόρα νήματα κατὰ δὲ τὸν K. Frechou, τοὺς ζωοσπόρους.

Τὰ ὠά τῆς οικογενείας τῶν Περονόσποριων βλαστάνουσι ὑπὸ ζωοσπόρων, προβάλλοντα ἀμέσως διακλαδώσεις φερούσας εἰς τὰ ἄκρα αὐτῶν τοὺς θερινούς σπόρους.

Ἐκ τῆς βοτανικῆς λοιπὸν ταύτης ἐξετάσεως τοῦ παρασίτου, τῆς καὶ πρὸς βεβαιότεραν ἡμᾶς διάγνωσιν ἀγούσης βλέπομεν ὅτι τὸ παράσιτον πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνάγκην ἔχει ὑγρασίας, ἐστὼ καὶ μῆδὲ σταγόνος ὕδατος, καὶ θερμότητος πρὸς γονιμοποίησιν τῶν σπόρων. Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε περιγραφέντων χαρακτῆρων, φανερὸν τε καὶ μὴ, βεβαιωθέντες περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀσθενείας ταύτης, ἀρχόμεθα τοῦ καταπολεμήσεως της διὰ τῶν ἐξῆς μέσων.

N. H. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑ.**III.**

Ἡ Χ. . . εἶνε μὲν πόλις μικρὰ, ἡ ἐν αὐτῇ ὅμως διαμονὴ εἶναι λίαν εὐχρηστος. Πεποικισμένη ὑπὸ σπανίων φυσικῶν καλλονῶν, ἥ μόνον ἐν Ἑλβετικῇ δύναται τις νὰ εὕρῃ, ἔχει κατοίκους διακρινόμενους διὰ τὸ εὐχάγωγον, τὸν πολιτισμὸν, τὴν ἡμερότητα καὶ πρὸ πάντων τὴν εὐθυμίαν αὐτῶν. Διαρκούντος τοῦ χειμῶνος τὸ θέατρον εἶναι ἐκεῖ πάντοτε ἀνοικτόν, αἱ δὲ συναστραφαὶ καὶ αἱ χοροσπερίδες δὲν εἶναι σπάνιαι.

Ἡμέραν τινὰ περὶ τὰ μέσα τοῦ ἰανουαρίου, προσ-
 ὀνομαζομένην νύκτ' ἐπισυνάγουσιν
 *) Ἰδε ἀριθ. 31, σελ. 607—610.

κλητήρια διανεμαθέντα προσεκάλουν εἰς τὸν προσεχῆ χορὸν τῆς κυρίας Β., δεσποίνης πλουσιωτάτης, πᾶσαν τὴν ἐκλεκτὴν κοινωνίαν τῆς πόλεως. Τὸ ἀπροσδόκητον σχεδὸν τῆς προσκλήσεως, δι' ἣν οἱ μὲν σύζυγοι ἐμύρρασαν καὶ ἐμουρμούρισαν, αἱ δὲ δεσποινίδες καὶ αἱ νεαραὶ σύζυγοι ἀνετινέχθησαν ἐκ τῆς χαρᾶς, τὸ στενόχωρον τῆς οἰκίας τῆς κ. Β., ἐν ᾗ ἐμελλε νὰ στοιβάσθῃ τόσος κόσμος προσκληθεὶς, καὶ ἄλλοι τινὲς λόγοι, ἐγένοντο αἰτίαι, ἵνα ὁ μέλλων ἐκεῖνος χορὸς γίνῃ «τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας»· ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐν ταῖς ἀπογευματιναῖς, ἐν τοῖς περιπάτοις, παντοῦ τέλος πάντων θέμα ὀμιλίας, σχολίων, προεικασιῶν, προετοιμασιῶν δὲν ἦτο ἄλλο, εἰ μὴ ἡ μέλλουσα παννυχὶς τῆς κυρίας Β.

Καὶ ἀληθῶς αἱ αἰθουσὶ τῆς κ. Β. ἦσαν λίαν δυσανάλογοι πρὸς τὸ πλῆθος τῶν προσκληθέντων. Οὐχ ἦττον κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἦσαν μετ' ἐκτάκτου φιλοκαλίας κεκοσμημένοι. Ἀπὸ τῆς θῆς περίπου ὥρας ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται αἱ κυραὶ καὶ οἱ κύριοι, ἅμα δὲ εἰσερχόμενοι εἰς τὴν μεγάλαν τοῦ χοροῦ αἰθουσαν ἡδῶς διετίθεντο ἐκ τοῦ ἀρώματος, ὃ ἀπέδιδον ὠραία καὶ ἐκλεκτὰ ἄνθη, κοσμοῦντα ἐν πολυτίμοις ἀνθοκαμείοις, τὰς γωνίας καὶ τὰ ἐπιπλα αὐτῆς, ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ ἐπικρατούσης θερμότητος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἔξω διαπεραστικὸν ψυχρὸς καὶ τὴν μαινομένην βροχὴν, ἐκ τοῦ ἀπλέτου φωτός, ὃ διεσκορπίζον καλλιτεχνικώτατοι πολυέλαιοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς λαμπτήρες καὶ ἰδίως ἐκ τῆς προθύμου καὶ εὐγενούς ὑποδοχῆς, ἥς ἐτύγχανον πάντες παρὰ τῶν οἰκοδεσποτῶν, τῆς κ. καὶ τοῦ κ. Β.

Ἦσαν σχεδὸν πλήρεις αἱ αἰθουσὶ κυρίων καὶ κυριῶν ζωηρῶς καὶ εὐθύμως καθ' ὀμίλους διαλεγομένων, ὅτε ἐφάνη εἰς τὴν εἴσοδον τῆς μεγάλης τοῦ χοροῦ αἰθούσης ἡ Ἴρις παρὰ κρουθουμένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἦτο γόησσα. Ἐξωμον φέρουσα ἐσθῆτα ἐκ λευκοῦ ὀλοσηρικοῦ, ἔχουσα τὴν ξανθὴν αὐτῆς κόμην κατὰ τὸν τελευταῖον σμυρὸν, παρίστα διὰ τῆς ὠραίας αὐτῆς κεφαλῆς καὶ τῶν παλλεῦκων αὐτῆς ὤμων, τῶν βραχιόνων καὶ τοῦ ἐλαφρῶς ἀνυψομένου αὐτῆς στήθους καλλονὴν ἀγαλματώδη. Ὁ κ. Β. ἅμα ἰδὼν αὐτὴν ἐσπευσε καὶ ἐσφιγξέ τὴν δεξιὰν αὐτῆς. «Τόσον ἀργά; τῇ εἶπε μέ τόνον εἰλικρινῆ· ἐφοβήθημεν μὴ δὲν θὰ ἤρχεσθε!».

— «ὦ! τοῦτο θὰ ἦτο ἀδύνατον, ἀπάντησεν ἐκείνη μειδιῶσα· ἀλλ' ἠξέυρετε, ἕως οὔ νὰ ἐτοιμασθῇ τις, περὶ ἣ ὥρα χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ».

Μετὰ τινὰς ἄλλας φιλοφρονήσεις ἤρχισαν νὰ διαλέγονται περὶ τῆς ἔξω ἐπικρατούσης ἐκτάκτου κακοκαιρίας, τὸν δὲ διάλογον αὐτῶν διέκοπτον κύριοι προσερχόμενοι ὅπως ζητήσωσι παρὰ τῆς Ἰριδος τὴν εὐνοίαν νὰ χορεύσωσι μετ' αὐτῆς βαλλισμὸν τινὰ ἢ τετράχορον. Ὁ κ. Β. ἐν τούτοις, ἰδὼν ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς παρακειμένης μικροτέρας αἰθούσης ὀμιλόν τινὰ κυριῶν διαλεγομένων, ἠθέλησε νὰ σπεύσῃ ὅπως χαιρετήσῃ αὐτάς, διότι τότε πρῶτον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰς παρετήρησε. «Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ τὰς

καλησπερίσω, κυρία Νόβιλιν, εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Ἰριδα, καὶ ἔκχευε κίνημα ὅπως ἀπέλθῃ. Ἰδὲ τὴν κυρίαν Δ. τὴν Σ. τὴν Μ. Θὰ ἦλθον βεβαίως αὐτὴν τὴν στιγμὴν! Καλὸν θὰ ἦτο νὰ κάμω ἕνα γύρον εἰς τὰς αἰθούσας· θὰ ἦναι καὶ ἄλλαι ἐλθούσαι, τὰς ὁποίας δὲν εἶδον ἀκόμη».

— «ὦ! ne vous derangez pas! εἶπεν ἡ Ἴρις, μειδιᾶσα διὰ τὴν στενοχωρίαν αὐτὴν τοῦ κ. Β.

Ἡ φράσις ἦτο, ἀληθῶς εἶπεν, ὀλίγον ἀκατάλληλος καὶ ἡ συμβουλὴ ὅχι πολὺ λεπτή, δεικνύουσα, ἂν ὅχι ἄλλο, ὀλίγην ἀπειρίαν τοῦ κόσμου «Τί διζόλο! παρετήρησε κύριός τις ἐκεῖ πλησίον ἱστάμενος καὶ ἀκούσας· τί θὰ εἰπῇ αὐτὴν ἐνοχληθῇτε»; Ἐνόχλησις εἶναι νὰ χαιρετήσῃ ὁ κύριος μίαν ἐκάστην κυρίαν, ὅσον πολλὰ καὶ ἂν ἦναι αὐταί, ὅταν μάλιστα ἔρχονται εἰς τὴν οἰκίαν σου; Τούναντίον, εἶναι καθήκον τοῦ! Ἀλλ' ἡ κυρία Νόβιλιν εἶναι ἀκόμη πολὺ νέα, ἐσκέφθη.

Καὶ ὁ μὲν κ. Β. ἐσπευσε νὰ θλίψῃ τὴν χεῖρα φιλικώτατα τῆς κ. Μ., ἣν, ἔλεγε, μετὰ χαρᾶς ἔβλεπεν ἐλθούσαν εἰς τὸν χορὸν, κατόπιν δὲ ἠρώτησε τὸν κ. Κ. περὶ τῶν τέκνων τοῦ καὶ τῆς συζύγου τοῦ, ἀποδημούσης εἰς Ἰταλίαν· ἡ δὲ Ἴρις βραδέως προύχωρησεν, ἐπιχαρίτως κρατοῦσα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τὰ δίοπτρα, ἅτινα ἐκ φιλαρρεσκείας μᾶλλον ἢ ἐξ ἀνάγκης ἔφερε, καὶ ἠθέλησε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς μεστάς ἀρωμάτων, πλήρεις κόσμου καὶ καταφώτους αἰθούσας. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν δευτέραν αἰθουσαν καὶ εὐθὺς τὸ γοργὸν αὐτῆς βλέμμα ἀνεκάλυψεν ἐν τινὶ γωνίᾳ εὐθυμὸν ὀμιλὸν κυριῶν, εἰς ὃν ἐσπευσεν ἀμέσως νὰ προστεθῇ. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐτὴν αἰθουσαν ἐκ τοῦ καπνιστηρίου ἐξερχόμενος ὁ Λέανδρος, ἔστρεψε τυχαίως τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ βλέμμα τοῦ συνητῆθη μὲ τοὺς ἐλκυστικούς ὀφθαλμούς τῆς Ἰριδος. Ἐσπευσε πρὸς αὐτὴν καὶ φιλικῶς, «Καλὴ ἐσπέρα σας, κυρία Ἴρις» εἶπε, καὶ προέτεινεν αὐτῇ ἀφελῶς τὴν χεῖρα. Ἐκείνη, κατὰ τὸ σύστημά της, μόλις προέτεινε τὴν ἰδικὴν της δεξιάν. Τοῦ Λεάνδρου τὴν προσοχὴν δὲν διέφυγεν ὁ τρόπος οὗτος τοῦ χαιρετισμοῦ, καί, ἔχων ἄλλως τε οἰκειότητά τινα πρὸς τὸν Στέφανον καὶ τὴν σύζυγόν τοῦ, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐκαστοῦ ἀπὸ τοῦ νὰ παρατηρήσῃ μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ εἰρωνείας. «Περίεργον πρᾶγμα! Ἐξῆσα εἰς πολλὰ μέρη, Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Γερμανίαν, Αὐστρίαν· ἀλλὰ πούθεν δὲν εἶδον νὰ προτείνωσι τόσον φειδωλῶς τὴν χεῖρα αἱ κυραὶ, ὅσον ἐν Ἑλλάδι· λέγεις κ' ἐντρέπονται, καὶ νομίζουν ὅτι, δίδουσαι τὴν δεξιάν, δίδουσι καὶ ἐκ τῆς ὑπολήψεώς των.

— «Ὀχι, δά! μὴν ἐξάπτεσθε τόσον, εἶπεν ἀναγελάσασα ἡ Ἴρις, καὶ ἐπιδειξάσασα δύο σειράς μαρμαρίνων ὀδόντων, καὶ μὴ λαμβάνετε τόσον τραχιῶς τὸ πρᾶγμα. Ἰδοὺ! λάβετε καὶ τὰς δύο!» Καὶ μεθ' ὧρμης προέτεινεν αὐτῷ ἐντελῶς ἐκτείνασα ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς της.

— «Bravo! ἔτσι σὺς θέλω» εἶπεν ἐκεῖνος, λαβὼν αὐτάς καὶ συνθλίψας. Ἐκείνη ἠρρυθρίασεν ὀλίγον, καί,

κατὰ συμπάθειαν ἴσως, ἀνῆλθε τὸ ἐρύθημα καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Λεάνδρου. Ἐζήτησε παρ' αὐτῆς τὴν ἄδειαν νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτῆς τὸν δεύτερον τετράχορον, ὑπεκλήθη πρὸ αὐτῆς καὶ ἀφῆκε τὸν κύκλον ἐκεῖνον.

Ὁ χορὸς μετ' ὀλίγον ἤρχισεν, οἱ δὲ χορευταὶ ἐχώρευον τὸν πρῶτον βαλλισμὸν, εἶτα τὴν πρώτην quadrille καὶ ἔπειτα πάλιν ἐν ἑτερον βάλς. Ἄλλ' ὁ συνωστισμὸς ἦτο τόσον μέγας, ὥστε ὁ χορὸς ἐκεῖνος ἦτο ἐν συνεχῆς ἀπατεῖς με πατῶ σε» ἐν τρεῖς, ἀνὰ λόγως πρὸς τοὺς προσελθόντας, μικραῖς ἐκείναις αἰθούσαις. Πολλὰ κυρία εἶχον ἀποσυρθῇ εἰς τὸ buffet, κύριοι δὲ τινες, ἐν οἷς ὁ Στέφανος Νόβιλιν, εἰς ἰδιώτερον δωμάτιον, ὅπου ἀποβαλόντες τὰ χειρόκτι τῶν καὶ καπνίζοντες παρεδόθησαν εἰς τὸ χαρτοπαίγιον ὀριστικῶς.

Οἱ χορευταὶ ἐν τούτοις ἐτοποθετοῦντο διὰ τὸν δεύτερον τετράχορον. Ὁ Λεάνδρος ἔδραμε καὶ προέτεινε τὸν βραχίονα εἰς τὴν Ἰριδα· ἐκεῖνη ἐδέχθη μετ' ἐλαφροῦ μειδιήματος τὴν πρόσκλησιν τοῦ χορευτοῦ, ὅστις ἡσθάνθη μετὰ χαρᾶς τὴν μικρὰν τῆς χεῖρα μετὰ τὸ λευκὸν τῆς χειρόκτιον στηριζομένην ἐπάνω του! Ἐνὸς μὲν διήρκει ὁ τετράχορος ἐκεῖνος ἐχώρευεν ὀλίγον ἀφρημένους· ἐὰν τὸν ἠρώτα τις περὶ τοῦ αἰτίου, εἰλικρινῶς δὲν θὰ ἤξευρε νὰ τὸ εἴπῃ. Ἐνίοτε ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τὴν Ἰριδα, τὸν ἐγοήτευε δὲ πολὺ ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς ὅταν ἐκεῖνη ὠμίλει. Ἐὰν ἔθετε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς καρδίας του ἤθελεν ἐννοήσῃ τοὺς παλμούς αὐτῆς σφοδροτέρους τοῦ συνήθους. Ρίγος ἡδονικῆς συγκινήσεως ἡσθάνετο εἰς τὸ σῶμά του μετ' ὀλίγον δὲ ἀνεξήγητόν τι μελαγχολικὸν αἶσθημα κατέλαβεν αὐτόν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ τετραχοῦ οἱ πλείστοι ἔσπευσαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐν ᾧ εἶχε παρταθῇ πλουσιώτατος δειπνός· ἀπέμειναν ὅμως καὶ τινες κυρία καὶ κύριοι ἐν ταῖς αἰθούσαις, προτιμῶντες νὰ δειπνήσωσι βραδύτερον, ἐν ἀνέσει κἄπως καὶ ἐν ὀλιγωτέρῳ συνωστισμῷ. Μεταξὺ τούτων ἦσαν ἡ Ἰρις καὶ ὁ Λεάνδρος, εἰς οὗ τὸν βραχίονα ἐκεῖνη ἐστηρίζετο καί, ἄνω κἄτω συμβαδίζουσα, ἀνεμέτρει μετ' αὐτοῦ διὰ βραδέων βηματισμῶν τὴν αἶθουσαν. Διελέγοντο περὶ ἀέρων καὶ ὁδῶν, ἄλλ' οἱ διάλογοί των ἦσαν διακεκομμένοι καὶ σύντομοι. Ἡ πάντοτε πρόθυμος κυρία P. εἶχε καθίσῃ πρὸ τοῦ κλειδοκουβάλου καὶ ἀνέκρουε τεχνικώτατα τὴν ἐρωτικὴν θυωδὴν τῆς γ' πρᾶξεως τοῦ Ballo in Maschera τοῦ Βέρδη.

Μετ' ὀλίγον ὁ Λεάνδρος ὠδήγησε τὴν Ἰριδα εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐν ᾧ ὀλίγοι εἶχον ἀπομείνῃ δαιτυμόνες. Παρεκχίσαν ἐν τινὶ γωνίᾳ, ὅπως οὖν ἀποκεχωρισμένη τῶν ἄλλων, ὁ δὲ Λεάνδρος προσήνεγκε τῇ Ἰριδι διάφορα ἐκ τῶν προκειμένων ἐδεσμάτων, ἐν οἷς διεκρίνετο ρωσικὴ σπλάχτα, πολυποίκιλος καὶ ὀρεκτικὴ. Ἐν τούτοις οὐδεὶς ἐκ τῶν δύο εἶχεν ὄρεξιν νὰ φάγῃ. Ἐμείναν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ σιωπηλοί, καίτοι ἀμφότεροι ἡσθάνοντο χεῖμαρρον λόγων ἀνερχόμενον εἰς τὰ χεῖλη των. Τυχαιῶς ἔστρεψαν ἀμφότεροι πρὸς ἀλλήλους τὰ βλέμματα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των ἔμειναν

προσηλωμένοι καὶ ἐκθαμβοί, βλέποντες ἐκάτερος τὴν εἰκόνα του εἰς τὰς κόρας τοῦ ἄλλου. Προήρχετο ἄρα γε τοῦτο ἐκ τῆς χαρᾶς τῆς ἀμοιβαίας καὶ ἀπροσδοκῆτως ἀποκαλυφθείσης συμπαθείας, ἢ ἐκ τῆς αἰφνιδίας συναισθησεως ὅτι τὰ ὄνειρά των ἦσαν τολμηρὰ καὶ σχεδὸν ἀπραγματοποιήτα;

«Εἰς ὑγείαν σας» εἶπε τέλος, μὲ ὑποτρέμουσαν φωνὴν ὁ Λεάνδρος, ὑψῶν τὸ ποτήριον τοῦ καμπανίου. Καὶ εἶτα συνενῶν πάσας τὰς ἐαυτοῦ δυνάμεις προσέθηκεν. «Εὐτυχεῖς οἱ σύζυγοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἔχουσι σύντροφον εἰς ὅλην των τὴν ζωὴν, ἕνα ἄγγελον, ὡς σεῖς. ὦ! πόσον ζηλεύω κατὰ τοῦτο τὸν Στέφανον, ὁ ὅποιος κακούργημα θὰ ἔκαμνεν ἐὰν δὲν σὰς ἐλάτρευε».

Δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ περισσώτερον. Ἄλλ' ἐκεῖνη ὑπερχοντίσασα τὸ θάρρος αὐτοῦ, ἀπάντησεν· «Ἄλλ' ἐγώ, διὰ ν' ἀγαπήσω ἕνα ἄνδρα, θὰ ἤμην πολὺ ἀπαιτητικὴ· θὰ ἐζήτην μεγάλην θυσίαν παρ' αὐτοῦ».

— Ὅποιανδήποτε θυσίαν καὶ ἂν ἤθελετε ἀπαιτήσῃ, καὶ τὴν μεγαλητέραν, οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ σὰς τὴν ἀρνηθῇ, ἀνταπάντησεν ἐκεῖνος, ἐνθαρρυνθεὶς πρὸς στιγμὴν, καὶ τονίσας τὰς λέξεις του. Καὶ ἐταπεινώσεν ἐνώπιόν της τὴν κεφαλὴν, εὐτυχῆς, πρόθυμος εἰς τὴν προκληθεῖσαν καὶ ζητηθεῖσαν ἱερὰν ὑποδούλωσιν. Ἐκεῖνη ὑπήκουσεν εἰς ἀόριστον αἶσθημα ἀξιοπρεπείας, ἐφάνετο καταβῆλαι προσπάθειαν νὰ τηρήσῃ ἐλευθέραν τὴν καρδίαν της· ἄλλ' ἡ ὁρμὴ ὑπερνίκησε· δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπᾷ ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς της, οἵτινες κατ' ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἀπῆστροπτον, καὶ εἰς τὸ ὕψος καὶ φεγγεβολοῦν βλέμμα τῶν ὁποίων διεκρίνεν ὁ Λεάνδρος εὐγλωττον συμπάθειαν. Ἄλλως τε οἱ λόγοι τῆς ὑπῆρξεν ἀπροσδόκητοι καὶ ἐξεργάγησαν ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς βύμβα. Ἀντελήφθη ἐξ ὁλοκλήρου τῆς σημασίας τῶν λόγων της. Διὰ ν' ἀγαπήσω ἕνα ἄνδρα! . . . Ἄλλὰ δὲν ἡγάγησε μέχρι τοῦδε; καὶ τὸν σύζυγον της λοιπὸν πῶς τὸν ἐθέλει; Ἀποῦ δὲ ἐκεῖνον δὲν τὸν ἡγάπησεν οὐδέποτε, τίς τὴν ἐβίβασε νὰ τὸν συζευχθῇ. Ἐὰν δ' ἔμελλε ν' ἀγαπήσῃ τὸν Λεάνδρον, δικαίᾳ τὴν ἐφύβιζε διὰ τῶν περὶ θυσιῶν ἀπαιτήσεων της; Τί ἐζήτηε ἄρα γε παρ' αὐτοῦ εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔρωτός της;

Ἡ χορευθεῖσα ταρχὴ των ἤρχισε μετ' ὀλίγον νὰ καταπαύῃ. Ἐκεῖνη δὲ στραφεῖσα πάλιν πρὸς αὐτόν, μὲ ὀλιγωτέραν ταρχήν, μὲ γαλήνην τινὰ μάλιστ' εἰς τὸ τρομερὸν τῆς βλέμμα, βλέμμα ἄλλως σταθερὸν καὶ ἀποφασιστικόν· «Φοβοῦμαι, εἶπε, μὴ ὁ Στέφανος παρατηρήσῃ τὴν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀπουσίαν μου· ἄς εἰσέλθωμεν εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ χοροῦ». Καὶ ἠγέρθη· καὶ ἀναρτηθεῖσα κυριολεκτικῶς ἀπὸ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ, εἰς ὃν συνεσφίγγετο, προύχωρσε μεταξὺ τῶν χορευόντων βάλς.

— «Χορεύομεν;» ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Λεάνδρος χαμηλοφώνως καὶ μὲ ὁμνικὴν ἐκτεντικόν. Ἐκεῖνη δὲν ἠδυνάθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν παρὰκλήσιν, καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ περιβάλῃ τὴν λεπτὴν ὀσφὴν της. Ἐστροβιλίζοντο σφιγκτὰ ἀλληλοκρατούμενοι καὶ μεθύοντες ἀμ-

φότεροι ἐν ἡδονικῇ ἐκστάσει. Ἡ κεφαλὴ τῆς συνέπιπτε ὑπὸ τὸ στόμα ἐκείνου, ὄντος ὑψηλοτέρου, οἱ δὲ ξανθοὶ βόστρυχοι τῆς κόμης τῆς ἐσύροντο ὑπὸ ἐλαφροῦ ρεύματος ἀέρος· μέχρι τῶν χειλέων του, ἀποπνέοντες θελκτικώτατον ἄρωμα. Δὲν ἡδυνήθη νὰ κρατηθῇ· ἐκυψεν ὀλίγον, καὶ συγχρόνως ἐνῶ ἐστροβιλλίζοντο, ἀπέθηκε, περιδεής, ἐλαφρὸν φίλημα ἐπὶ τῆς κόμης τῆς, σχεδὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς. Ἐκείνη ἡσθάνθη τὸ πῦρ τοῦ φιλήματος ἐκείνου, ἀλλ' οὐδὲν εἶπε, καὶ ἐξηκολούθησε χορεύουσα, ἔτι μᾶλλον ἐπ' αὐτοῦ στηρίζουσα τὸ πᾶλλον στῆθός τῆς· ἀλλὰ μετὰ τινα δευτερόλεπτα ἐψιθύρισεν αὐτῷ· «ἀρκεῖ μίαν στιγμὴν. ἐσκοτίσθην!», καὶ διέκοψε τὸν χορὸν μόλις κρατομένη εἰς τοὺς πόδας τῆς.

— Θέλεις νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, εἶπεν ὁ Λεάνδρος ἐν συγκινήσει καὶ ὑποδαστάζων αὐτήν, διὰ ν' ἀναπαυθῇς ὀλίγον; ἐκεῖ εἶναι ὀλιγωτέρα ζέστη.

— Ὅχι, ὅχι, ἀπήντησεν ἐκείνη ζωηρῶς — μείνωμεν ἐδῶ.

— ὦ, συγγνώμην, προσέθηκεν ὁ Λεάνδρος χαμηλοφώνως καὶ ἐσιώπησε.

Τὸ πρῶτον τῆς εἶχε καταστῇ ἐλαφρῶς ὥχρον, ἐλαφρὸς δὲ ἰδρὼς εἶχε περικαλύψῃ τὸ μέτωπόν τῆς. Ἀπεσῆρθησαν πλησίον παρκαθύρου τινός, οὗ τὰ πλούσια παρκατετάματα προεφύλαττον αὐτοὺς ἐν μέρει ἀπὸ τῶν περιέργων βλεμμάτων. Τὸ ἀποτόμως ἀνυψούμενον καὶ καταβιβαζόμενον στῆθος τῆς Ἰριδος ἤρχετο μετ' ὀλίγον νὰ καταπραύνηται· ὀλίγα λεπτὰ παρήλθον, καθ' ἃ ἀλληλοκρατούμενοι ἀπὸ τοῦ βραχίονος ἕμενον ἄνωγον· ἔπειτα ἐπανελάβον τὸν βαλλισμὸν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγους βηματισμοὺς ἠναγκάστησαν νὰ τὸν διακόψωσι, διότι ἡ ὀρχήστρα ἔπαυσε πλέον ἀνακρούουσα αὐτόν. Ἐσφιγξεν ἐκείνη τὴν χεῖρα τοῦ Λεάνδρου σπασμωδικῶς καὶ εἶπεν, «Εὐχαριστῶ· πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμεν, διότι φοβοῦμαι μὴ διεγείρω τὰς ὑποψίας τοῦ συγγενοῦς μου Γ... Δὲν βλέπεις πῶς μὲς παρατηρεῖ;» Ταῦτα εἰπούσα ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ στῆθους τῆς ὀλίγα ἄνθη καὶ τὰ προσέφερε, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, εἰς τὸν Λεάνδρον. Καὶ ἔφυγε δρομαίως, ὡς εἰ κατεδιώκετο ὑπὸ Ἑρινύων, ἀφήσασα αὐτὸν κατὰπληκτον οὐδὲν βλέποντα καὶ οὐδὲν ἐννοοῦντα ἐκ τῶν πέριξ αὐτοῦ γινομένων.

Τὴν ἡγάπη λοιπὸν ἀληθῶς καὶ ἀντηγαπήτο; Ἐπρεπε νὰ ἄρχῃ γε, ἐσκέπτετο ν' ἀρήσῃ τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀναγεννώμενον πῦρ, ὀρμητικὸν καὶ ἀκάθεκτον; — διότι εἶχεν ὀρμητικὴν φύσιν ὁ Λεάνδρος — ἢ ν' ἀλυσσοδέσῃ αὐτὸ μὲ τὰ δεσμά τῆς σκέψεως καὶ εὐπρεπείας; Ἀλλὰ τί περιεῖχε τὸσον ἀξιοκατάκριτον ἢ προσβλητικὸν τὸ αἰσθημὰ του τοῦτο; Διὰ ν' ἀγαπήσω τινὰ, θ' ἀπῆτουν μεγάλως παρ' αὐτοῦ θυσίας» τῷ εἶχεν εἶπη. Αἱ λέξεις αὗται ἐδόμουν ἀκόμη εἰς τὰ ὦτά του. Ἔστω· ἦτο ἑτοιμὸς νὰ υποβληθῇ εἰς πᾶσαν θυσίαν. Ἀλλως τε ὅ,τι ἦτο πεπωμένον, ἦτο ἀναπόφευκτον· ἔπρεπε νὰ συμβῇ· οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουσι μὲ μέτρον καὶ φρόνησιν ἀλλὰ καὶ θαρραλέως νὰ

συμμορφώνωνται πρὸς τὴν τύχην των. Ἐάν ὁ πρὸς τὴν Ἰριδα ἔρως του ἐπέπρωτο νὰ τὸν σώσῃ ἢ νὰ τὸν καταστρέψῃ, ἦτο ἑτοιμὸς καὶ γενναῖος πρὸς τοῦτο.

Ὁ χορὸς παρετάθη μέχρι τῆς τρίτης πρωϊνῆς ὥρας, ἀλλὰ πολλοὶ δὲν ἐχόρευον πλέον· εἶχε σχηματισθῇ ἐν τῷ ἐστιατορίῳ μικρὸς τις κύκλος κυριῶν καὶ κυρίων ζωηρῶς διαλεγομένων. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν ἡ Ἰρίς καὶ ὁ Λεάνδρος.

— Ἀλλὰ τί γίνεταί ὁ κύριος Στέφανος, ἡρώτησεν αὐτὴν ὁ κύριος Γ... Διαρκῶς παίζει καὶ καπνίζει, καὶ δὲν τὸν μέλει περὶ τοῦ τί γίνεται ἐδῶ μέσας, προσέθηκε γελῶν. Δὲν τὸν κρόζετε, κυρία Ἰρίς;—

— ὦ, ἀφήσατέ τον ἥσυχον· διατὶ νὰ τῷ διακόψωμεν τὴν διασκέδασιν; Τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ κἀμνη καθεὶς ὅ,τι θέλει.

— Αὐτὸ μέχρι τινὸς εἶναι ὀρθόν, παρετήρησεν ἡ κυρία Μ· πάντοτε δὲν δύναται τις νὰ κἀμνη ὅ,τι θέλει. Πρὸ πάντων ἡμεῖς αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες περιοριζόμεθα, καὶ ἡ ζωὴ μας δὲν δύναται νὰ διαγραφῇ κατ' ἀρέσκειαν ἡμῶν.

— Δὲν τὸ εὐρίσκω καθόλου δίκαιον, εἶπε ζωηρῶς ἡ Ἰρίς. Μήπως οἱ σύζυγοί μας μὲς διδουσι λόγον τῶν πράξεων των· καὶ ἂν τοῖς ζητήσωμεν λόγον, μήπως θὰ μὲς εἴπωσι πάντοτε τὴν ἀλήθειαν; Διατί λοιπὸν ἡ ἀνισότης αὕτη ἐν τῷ περιορισμῷ καὶ τῇ εὐθύνῃ; Ἀλλως τε συμφορώτερον εἶναι νὰ ἐπικρατῇ μεταξὺ τῶν συζύγων ἀμοιβαία πεποιθήσις· οὔτε ὁ σύζυγος δύναται νὰ ματαιώσῃ μίαν πράξιν τῆς συζύγου του, ὅταν αὕτη ἀπεφάσισεν νὰ τὴν πράξῃ, οὔτε ἐκείνη δύναται νὰ παρακολούθῃ βῆμα πρὸς βῆμα τὰς πράξεις ἐκείνου. Διὰ τοῦτο δὲν εὐρίσκω μωρότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν, ἣν ἔχουσι σύζυγοί τινες. Τί κατορθοῦσι μὲ αὐτήν; Τίποτε, τίποτε!

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἔρριψεν ἐκφραστικὸν βλέμμα πρὸς τὸν Λεάνδρον, ὅστις ἐννεὸς τὴν ἤκουεν, ἐκπλησσομένος διὰ τὸ ὄχρος τῆς.

Μετὰ τὴν τρίτην ὥραν ἤρχισαν αἱ αἴθουσαι νὰ κενῶνται. Ὅτε πάντες ἀπῆρχοντο, εἶδεν ὁ Λεάνδρος τὴν Ἰριδα μεταβαίνουσαν ἀπὸ αἴθουσας εἰς αἴθουσαν, καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι τὸν ἀνέζητει διὰ τῶν βλεμμάτων. Προσποιήθη ὅτι τυχαίως διῆλθε πλησίον τῆς, διηυθύνθη πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἀπεχαιρέτισεν. Ἐκείνη τῷ ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν διὰ ἰσχυρῆς χειραψίας, καὶ οὐράνιον μειδίαμα ἐπεκάλυπεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ὅτε διέκρινεν ἐν τῇ κομμοδύχῃ τοῦ ἐνδύματός του τὰ ἄνθη, ἅτινα πρὸ ὀλίγου τῷ ἐνεχείρισεν. «Au revoir! καλὴν νύκτα σας» τῷ εἶπε μόνον καὶ ἀπῆλθεν, ἐπιρρίψασα ἐπιχαρίτως ἐπὶ τῶν γυμνῶν ὤμων τῆς τὴν παρὰ τοῦ συζύγου προσεναχθεῖσαν πλουσίαν μηλωτὴν τῆς.

Η. Κ. Σ.

(Ἀκολουθεῖ)